

Unni Lindell

Jeg vet hvor du bor

Kriminalroman

ASCHEHOUG

UNNI LINDELL:

En grusom kvinnes bekjennelser, kriminalnoveller 1993
Min fars kjole er rød som reven, dikt 1995
Slangebæreren, kriminalroman 1996
Måneorkesteret, roman 1998
Drømmefangeren, kriminalroman 1999
Sørgeskåpen, kriminalroman 2000
Nattsøsteren, kriminalroman 2002
Rødbette, kriminalroman 2004
Orkestergraven, kriminalroman 2005
Honningfellen, kriminalroman 2007
Mørkemannen, kriminalroman 2008
Sukkerdøden, kriminalroman 2010
Djevelkysset, kriminalroman 2012
Brudekisten, kriminalroman 2014
Min mor har en saks i ryggen, kriminalnoveller 2015

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri

© 2016 H. Aschehoug & co (W. Nygaard), Oslo

www.aschehoug.no

Satt med 10,1/12,7 pkt. Sabon hos Type-it AS, Trondheim 2016

Papir: 80 g Holmen Book Cream 1,6

Printed in Germany, 2016

GGP Media GmbH, Pössneck

ISBN 978-82-03-36057-2 (Aschehoug)

ISBN 978-82-320-1895-6 (Bestselgerforlaget)

ISBN 978-82-525-8678-7 (Bokklubben)

Jeg vet hvor du bor, der hvor Satan har sin trone.

(Det nye testamente, Johannes' åpenbaring 2:13)

FØRSTE DEL

Politiførstebetjent Marian Dahle kastet jakka over stolen, tok kobbelen av den svart-spettede boxeren og stoppet et øyeblikk foran det gamle konsollspeilet i den dystert opplyste entréen. Det var tømmerveggene som slukte lyset. Hun samlet det svarte håret i en hestehale. Ansiktet hennes var så uttrykksløst og lite imøtekommande at hun helst ville vike unna sitt eget blikk. Hun hadde fylt trettisju for en uke siden, men hadde ingen eksakt fødselsdag, for hun var opprinnelig fra Korea, ble adoptert til Norge som treåring. Det ene øyet var blitt enda skjeve på grunn av skaden.

De bodde her nå, hun og hunden, i dragehuset i Sophus Lies gate på Frogner. Folk stoppet på fortauet og så på villaen som lå mellom de klassiske bygårdene med fem og seks etasjer. Huset var storslagent, med en gjennomgående asymmetrisk fasade og bygningsdeler som grep inn i hverandre. Det var dominert av to sideakser, den ene med tårn, og den andre med veranda med svevegavlskonstruksjon. Tårndelen var hennes.

Den tretten år gamle hunden lå pesende på gulvet og slikket seg. Boxere var kjærlige hunder. Birka ville ikke utenfor porten. Huset lå i en ustelt villnishage på halvannet mål mellom bygårdene, med et par halvdøde frukttrær og noen gamle bærbusker på forsiden, og store eiketrær og hagemurer på inngangssiden der det rustne tørkestativet sto. Lave

steinmurer delte plenen i flere platåer. Under det største treet var det et steinbord dekket av gule og røde blader. Hunden var fornøyd med å tusle i hagen, under de forvokste syrinbuskene der blomsterhodene var visne nå. Birka nærmet seg døden; hele hundeansettet var grånet, noen steder nesten hvitt. Å vite at hunden snart skulle forlate henne var ikke til å holde ut. Birka ble mindre og mindre hund. Selv ble hun mindre og mindre menneske.

Forsølvingen i speilflaten var brunfleckete av elde, så hun så seg selv utydelig; den smale munnen, den lille nesa og de brede kinnbeina. Hun hadde joggebukse og en mørkegrønn genser. Folkesky var hun blitt, etter ulykken. Smilerynkene rundt øyet kom alltid til å være dekket av arret; brannsåret lignet en utkjevlet deig i flettemønster på siden av ansiktet. Det strakte seg nedover kinnet og halsen, fortsatte under klærne, over den venstre armen, langs kravebeinet og stoppet på det lille brystet.

Cato Isaksen hadde ringt henne grytidlig i morges og tilbudt henne *en liten cold case-jobb*, som han kalte det. Han hadde vekket henne. Det var en gammel forsvinnings sak han ville hun skulle se på. Thona-saken, en signatursak, en av de mest kjente. Et øyeblikk hadde hun fått hjerteklapp. Det var virkelig en tillitserklæring å spørre henne, men hun hadde sagt nei. En liten jente som ble borte i en parsellhage midt i byen for femten år siden. Kripas hadde opprettet en ny cold case-enhet og Voldsavsnittet hadde fått instruks om å stille med noen etterforskere. Cato ønsket selvsagt ikke å gi fra seg aktive medarbeidere, så derfor ringte han henne. Marian hadde ikke snakket med Cato på et halvt år. Han gjorde ikke dette for å være snill, det ville hun heller ikke ha likt. Helst ville hun tilbake i full jobb, men de visste begge at det ikke var mulig.

For ett år siden ble hun tvunget inn i en krematorieovn på et nedlagt psykiatrisk sykehus av en galning hun var i ferd med å arrestere. Det hadde vært som en actionscene i

en dårlig krimfilm. Cato reddet henne i siste sekund. Hun hadde vært sykemeldt siden, skjermet fra drap, selvmord, skamferte lik og evig lesing av dokumenter.

Hun hadde håpet å finne en ro her i dragehuset. Det var høyt under taket, og rommene hadde bjelker, både stående og liggende. Det luktet sterkt fra det hundre år gamle treverket. Lukta ble presset frem av kulde. Og denne kvelden var det kjølig. I leiligheten ved siden av bodde det en kunstner, en mann i førtiårene med halvlangt bustete hår og kraftige biceps under T-skjorta. Hun hadde sett ham fra vinduet. Og i første bodde det en gammel dame. Marian hadde selv bodd her i fire måneder, men ennå ikke snakket med noen av dem. Det hadde banket på et par ganger, hun trodde det var kunstneren, men hun hadde ikke åpnet.

Andreas Lindeberg tenkte på uttrykket «mørkt som fløyel» da han kom ut fra portrommet. Det var sånn nå. Og det myke stoffet var i ferd med å falle over bygårdenes steinfasader. Det ble duset ned, sprekker og skitt syntes ikke lenger. Gatedøra slo igjen med et smell bak ham. Høstkvelder hadde et eget ekko i seg. Han likte høst bedre enn sommer, og i morgen var det den første september; sommeren var for lys, for varm, for gjennomsiktig; var uten skygger og hadde tynn luft og fargeløs himmel. Han leste nyheter på iPhone, men la merke til motorsykkelmannen som sto i gata. Skinn-dressen med helhjelm var i ferd med å parkerte mellom to biler. Han kastet et ekstra langt blikk på mannen, som var en anelse overvektig; slike trange dresser var ikke nødvendigvis fordelaktige på alle kropper. En belteveske var spent rundt hoftene på ham, og sykkelen var en sort BMW R et eller annet. Kampen om gratis plassene her på Ruseløkka var stor, folk kom fra hele området for å parkere i Gustav Bloms gate. Et lite smell hørtes da mannen slo ut støtta. Han fikk en fornemmelse. Han hadde sett den motorsykkelfyren før, men hvor?

Andreas kikket på klokka og slo av mobilen. Seks på ti. Butikken rundt hjørnet stengte om få minutter. Nå fikk han øye på speilbildet sitt i det blanke kontorvinduet til finansinstitusjonen på den andre siden. Gatelystet sørget for det. Han kikket på den smale kroppen sin med den tynne boble-

jakka. De trange jeansene fremhevet hoftene hans. På beina hadde han nye joggesko. Han hadde bestemt seg for å la det lyse håret vokse. Han var pen og kunne kle seg i omtrent hva som helst. Slik hadde det ikke bestandig vært. I oppveksten var han mager, og han snakket aldri med fremmede. Det var vanskelig å forklare det som hadde skjedd, alt sammen var bare en rekke løsrevne bilder. Han var blitt en annen etter alt sammen. Han bar på en hemmelighet, men han hadde fått en ny sjanse nå, og en ny jobb, i sportsbutikken i Grensen. Han var ferdig med morens evige mas om lekser.

*

Motorsyklisten hadde sparket opp støtta igjen, trillet ut av veistubben og sto nå med beina på den hullete asfalten som hadde felt av brostein. Unggutten gikk mot butikken, som han pleide på denne tiden. Fingrene knep hardt om styret. I går var han ute med kamerater. Adrenalin hadde en ganske skarp lukt. I alle fall når den ble mikset med lær. De hadde observert Andreas Lindeberg og Glenn Haug i et par ukers tid; de var en del av planen, og broren sa at noe måtte skje i kveld. De kunne ikke holde på med disse observasjonene. Brorens siste lufteturer med hunden hadde blitt hyppigere.

*

I butikken var lyset hvitt og skarpt, som fra lampene i en operasjonssal. Andreas tok en handlekurv, selv om det ikke var mye han skulle ha. Reklamebåndene ga et intenst grønt, nesten psykedelisk inntrykk. Andreas hatet reklame, som stemmen til reklamemannen på TV3 som ropte at hvitevarene til Lefdal var et must for enhver som var idiot. Han tok en Pepsi Max fra glasskapet, fant et eple i grønnsaksavdelingen og stilte seg i betalingskøen. Han var sulten, men når det kom til innkjøp av matvarer, var han håpløs. Han var redd for å legge på seg, for utseendet betød mye for ham.

Og han var pirkete; hybelen var sykt ryddig. Og det luktet nymalt der.

Kvinnen foran ham i køen hadde en masete guttunge som hang i kåpa hennes. Ungen burde vært i seng for lengst. Andreas var ikke glad i bråkete unger. Gjennom vinduet så han en mørk kassebil kjøre langs fortauskanten utenfor og stoppe der. Motorsykkelmannen fra i sted gled opp på siden av den. Bildøra gikk opp, og mennene snakket sammen.

Avisene sto i stativet. Dagens Næringsliv hadde slått opp at Norges oljerikdom var på vei rett i dass. Aftenposten hadde *Munchmuseet kan ryke*, men også et oppslag om IS og flyktningstrømmen som bølget inn over Europa. VG hadde viktigere saker å fronte: *Derfor tok jeg silikon og Få et bedre sexliv*.

Jenta i kassa kikket opp på ham. Hun smilte fort. Han ba om røyk og fikk et kort.

Faren hadde vært nedom på hybelen i ettermiddag. Han likte at han holdt hybelen ryddig, for det var slike ting som betød noe for foreldrene. Det var en liten hybel, men fin, helt hvit, mange glass på en hylle over kjøkkenbenken. At han hadde droppet ut av skolen, var en lei prestisjesak for foreldrene. Han forsto moren og skuffelsen hennes. *Det er ikke det at hun er en snobb*. En kvalmende følelse av skam kom over ham. Foreldrene ble mistenksomme da han sluttet i den andre jobben, men de visste ingenting om grunnen. Han var atten, voksen. Hvorfor var han fremdeles så redd for foreldrene? Han var ingen robot som kunne programmeres.

Han hentet røykpakka i automaten ved døra. Så gikk han ut. Ble stående et øyeblikk i firkanten av lys fra butikkvinduet. Kassebilen var borte nå.

En trikk passerte, og han krysset gata, spiste eplet i noen store jafs og kastet skrotten i en potte med en plast-plante som var plassert utenfor et galleri. Så skrudde han korken av Pepsi Max-en og tok noen slurker. Han hadde vært trøtt

på jobben i dag, og kvalm. For i går hadde han hengt med kamerater. De hadde vært innom homsebaren London pub for kødd, men ble til slutt kastet ut, gjennomskuet, da de flirende og høylytt la på penger på jukeboxen for femte gang. Det var Abbas *Gimme! Gimme! Gimme! A Man After Midnight* de spilte. Og de var ikke homser. En SMS tikket inn. Han dro mobilen opp fra innerlomma. En av vennene fra i går, som ville ha ham med ut i kveld også. Han svarte nei, han skulle jobbe i morgen.